

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה סד.

עין משפט נר מצוה

בז' אמי פ"ח מהל' אסורי
בז'ה הלו' ועין צ"ח
סגנ' לאוין קול' פ"ח ועין
פ"ח קפט ע"פ ח' וסעי'
בז' ב' מ"י פ"כ"ח ח' ל' א'
סגנ' לאוין קבו' ע"פ ח'
א"י' ע"פ ח' ע"פ ח' ו'
בז' ג' מ"י ח' פ"ח ח' ו'
סגנ' ע"פ ח'
ד' וטו"ש ע"פ ח' ו'
סגנ' ע"פ ח'
בז' ה' מ"י ח' ה' ו'
טו"ש ע"פ ח' ו'
פ"ח ע"פ ח' ו'
ז' וטו"ש ע"פ ח' ו' :

תום' הרא"ש (המשך)
זימני לראות בדילוג עקרה
ליה דבר דלא הוא ט"ו
בלל לקבוע וסת לדילוג
להו' בכלל לעקר וסת
הראשון שהיה בלא דילוג;
תיבתא דשמואל. אומר
ר"מ הוהו מצו למימא הא
מזי וברי היא אלא דבכרא
וכי משני ליה שפיר בכרא
זימנא חיישא אפילו לבעלה
ואין נראה לומר דלטהרות
דוקא קאמר מדלא פי'
התלמוד: ה"ג רש"י הגיע
ויש שרי ולא ראתה יום
שלשים ולא ראתה הוהו יום
שלשים ונאמר יום עשרים
וע"ג דלא ראתה ג' פעמים
ביום כ' לא נעקר יום כ' כיון
דלא ראתה יום ל' כמו
שהתחילה כבר שני פעמים
דאם אשה מילדת וסת אחד
או שנים או אפי' ג' ואינה
רוחה בבתים לזמן אחר
להעלות לראות בתוך וסתה
לא נעקר הוהו בכך:
ב"ק פ"ק האשה

ז' נאה לז"ל רק המנין
תמולל מג' חדשים שאתר כן
שאלתה נסס יום ט"ו וכו'.

איתמר ראתה ט"ו בחדש זה וט"ו בחדש זה. פי' דווקא בזכי
האי גוונא אכל ראתה ג' חדשים או צ' לחדש או בחדש
לכ"ע אין נריך יותר כדאמר לעיל בצוף בנות כותים (דף לט:) דלחלי
ריש ירחא וריש ירחא כו' ואפילו שאחד מלל ואחד חסר ואין
הימים שצין ראייה לראייה שצין מ"מ

קציעות חודש גורס והיכא דבראשונה
אין לה שיעור בחדש שמהא השניה
נראת דילוג מן הראשונה דכ"ע דאין
הראשונה מן המנין וציעין שמשלש
דילוג כגון ראתה עכשיו ושניה
ועשרים לה ושלישית בז"כ לשניה
ומשום הכי נקט ט"ו בחדש זה
ולפירוש זה קשה דצפוק שור שנגמ
ד' וה' (צ"ק לו:) ממלמא נגמ יום חשנה
עשר בחדש זה וששה עשר בחדש זה
ושצעה עשר בחדש זה לפלוגתא
דהכא ואם כן היכי קאמר התם לעיל
גזי' ראה שור ונגמ שור ולא נגמ
דהיא ראשונה מן המנין הא בזכי האני
גוונא אפי' רב מודה דלא היו ראשונה
מן המנין שהרי לא היתה לשום זמן
לא לחדש ולא לשבוע יש לחלק בין
סירוגין דימים לסירוגין דשורות
ור"ח פי' קצעה לה וסת לדילוג
כשעשה שלש פעמים כסדר הזה
כגון שראתה ט"ו ציעין וי"ו צאייר
וי"ז צסיון וכן ראתה ט"ו בתמוז וי"ו
באב וי"ז באלול ועוד ראתה ט"ו
בתשרי וי"ו צמרחסון וי"ז בכסליו
חוששת מכלן ואיך ט"ו לחדש זה וי"ו
לשני וי"ז לשלישי ולשמואל צריכה
שמשלש דילוג שטרחה בחדש רביעי
יום י"ח ובג' חדשים שאחריהם יום
י"ו וי"ז וי"ח וכן בשלישי עוד שאחרי
כן דראייה של ט"ו יום בחדש הראשון
לא היה ממנינא וטמיה למה פי' כן
דא"כ כששלש הש"ס ללמנא דרביצי
ורשבי"ג קמפלגני לא פלוגי דבראייה
ראשונה לחוד אלא בשלש ראיות של
דילוג ראשון ובמסקנא יהיה הפירוש
צע"ה ושמאי לא סגי בג' חדשים
כדפי' בקונטרס: ואינה אסורה
יום י"ח פי' שנתה ל"ט שהרי דילגה
וישה בכלל וסת דילוג כמו ט"ו וי"ו
דחיישין בחדא זימנא ואומר רש"י
דאין לחוש דילוג משום חדא זימנא:
ביה"ש בחדא זימנא חיישין.
פירש"י דחיישין לתשמיש
וכן נריך לפרש מדלא פרי' הש"ס
בדיאל לטהרות ואין להזכיר שום
קציעות וסת ג' פעמים לגזי' תשמיש
דהא בחדא זימנא חיישין אלא לגזי'
שאם נקצעו שלש פעמים חוששין לו
עד שיעקר שלש פעמים:
הדרן עלך האשה

והגזיע יום שלשים ולא ראתה הוהו יום שלשים
ונאמר

קצעה לה וסת לדילוג ואסורה ליום י"ח לחדש רביעי וליום י"ט
בחדש חמישי וכן לעולם: **עד שמשלש דילוג** ויום ט"ו אינו מן
המנין שהוא מחלת ראייה ואין סמ' דילוג: היטה למודה. וסת
קבוע לנ"ו ושינתה ל"ז זה הוה אסורין כלומר כשזגיע ט"ו וי"ז עוד
תאסר חזרה ושינתה צנייה [לשצעה

עשא] והתר ט"ו מכלן ואיך שלא
קצעתו אלא פעם אחת הלכך בפעם
אחת הוא נעקר: **הוסרו כולן**. ט"ו
שהרי עקרתו שלשה פעמים וט"ו וי"ז
בחדא זימנא מעיקר ואפילו י"ח הכא
לא יאסר אלא י"ט כדקתני משמונה
עשר ואיך שהרי שלשה דילוג
וקצעה לה וסת לדילוג: **פונסא**
דרב דהא קתני שינתה לשצעה עשר
נאסר ט"ו וי"ו (א) ולא קתני מ"ז ואיך
א"ע"ג דלילגה צ' זימני אלמא ראייה
קמיימא לאו ממנינא: **למודה שאני**.
כיון דוסתה קבוע לט"ו שדיני ראייה
של ט"ו עם ראיות שעברו עליה
שהרי בזמנה ראתה והיכי הוה מצינין
למימניה עס הני דילוג וכי אמיינא
אנה היכא דראית ט"ו שהינה מחלת
ראייה או שלא היה לה וסת קודם
לכן או שהיה לה וסת ליום עשרים:
ודקארי לה מאי קארי לה. הא דלא
היכי מצי לנקשוי מלמודה: קס"ד
ה"ה לכשאינה למודה ציעין תלמא
זימני דילוג והאי דנקט למודה לאו
משום ז' עקירת וסת דילוג למידק
למודה הוא דצעי' שמשלש דילוג
אלא משום עקירת וסת ראשון דקתני
חזרה ושינתה ל"ז והתר ט"ו ונאסר
משום ז' עקירת וסת דילוג למידק
למודה הוא דצעי' שמשלש דילוג
אלא משום עקירת וסת ראשון דקתני
חזרה ושינתה ל"ז והתר ט"ו ונאסר
ט"ו וי"ז וי"ח דעקרתיה לט"ו תרי
זימני דקס"א כיון דלמודה הוא בט"ו
ועקרתיה צ' זימני תו לא הדרה
ותשתרי לט"ו הצא: קמ"ל דאין
וסת קבוע נעקר צפחות משלש
פעמים: **פירג**. מיום כ"ב ליום
כ"ד: **לא קצעה לה וסת**. שאין דילוג
זה דומה לראשון דראשון יום אחד
זה שני ימים כאלה. קתני מיחא'
קצעה לה וסת ג' ראיות וראשונה
בכלל: **ושינתה ליום כ"א**. דאיכא דילוג
תלת זימני: **דקארי נמי מדשציקין**
ליום עשרים. דהוה ליה נמימני ראתה
ביום עשרים בחדש זה ויום עשרים
ואחד בחדש זה ויום עשרים ושימי
צעות זה שכן דרך לשון תנאים
לשנות כלל ולשון קצרה: **לא אמרן**.
דאין קובעת עד שמקצענו שלש
פעמים אלא למקציעה דתהו דיה
שעמה ולא יעקר צפחות מג'. **אלא**
למינא בחדא זימנא חיישא. למה
שאם ראתה ביום ט"ו פעם אחת
חוששת לנ"ו הכא ולא תשמע: הני
מיני היכא דקארי. ליה אומו יום
שינתה צו בתוך ימים שראויה להיות
בהן נדה כי מתני' שהיא למודה
ליות רואה ביום ט"ו לנדיילתה שהוא
כ"ב לראייה וכדארקומנא צבנות

כותים (לעיל נט.) ושינתה ליום עשרים
שהרי שלמו לאחר טבילה י"ח שצין נדה נדה
למודה לראות ליום חמשה עשר לנדיילתה והקדימה וראתה בתוך ימי זכתה כגון שהיתה
טבילה אחריתו ותצול ויגיע יום (ט) עשרים לא תאסר לשמש דהא קיימא לן בפרק ד' לעיל (דף נט.) כל אחד עשר בחזקת טהרה
שאנינו מוחזקת רואה הלכך משום חדא זימנא לא מיעוש לה דאקראי בעלמא הוה קמ"ל: **פינא** אין האשה קובעת ואינה
מטערת. ומדמתנא להו גזי' הדדי משמע דלא צעי עקירה שלש פעמים אלא למי נקצעה שלש פעמים: **חד נחוד**. חדא עקירה לחד
קציעות וקא משמע לן דלפילו קבעתיה תרי זימני מעיקר צד זימנא קבעתיה חד זימנא: **כווסיה**. דלפילו קבעתיה תרי זימני מעיקר צד
זימנא: ה"ג **מוסרה לשמע** עד יום שלשים. כל ימים צבימנים מותרים: **הגיע יום שלשים** ולא ראתה **הגיע יום עשרים**
וראשה הוסיף שלשים. העמד לצא דהא איעקר מינה ואלך על גזי' דקבעתיה תרי זימני מעיקר צד זימנא:

ונאמר

(א) ג'כ"ל ח' א' ויבמות סד:
וסתתה שנת פט"ו הי"ח
א' ב'כ"ל: ח' וי"ז ב' י'א
קציעות, ח' ימים שגזיעו ועין
כש"ל שאלתך א' (ב) כ'כ"ל:
כמו ט"ו וי"ז,

גליון הש"ס
בג' דקארי' לה מאי קארי'
לה ע' ב'ב' ד' ע"ב מדיה'
ודקארי':

מוסף רש"י
ראתה יום חמשה עשר
כו'. ומתמלה היטה למודה
למים חמשים (ב"ק סז).
קבעה לה וסת ראייה ע"פ ח'
וכי מוח' סך ראייה ע"פ ח'
כ"ז חחדש גלטי', דיה שעתה
ואינה ממונה טהרות ענת
לעמ' דקתני כל אשה שיה' ע"ד
וסת דיה שעתה (ס"ח). ע"ד
שמשלש דילוג. אין לה
וסת קבוע עד שמתלה ראייה
רביעית ב"ז, דראייה
קמיימא לאו ממנינא, דלא
דילוג חות (ס"ח).

תום' הרא"ש
רב אמר קבעה לה וסת
לדילוג. ודקארי שריאה
ראשונה היתה בט"ו לחדש
השנייה בט"ו בחדש
השלישי בחדש
דבכ"ר דוקא ס"ל לרב
ראשונה ממנין דלדילוג כיון
דומן ראייתו למנין ומת'
החדש אבל אם ראייה
ראשונה היה ב"ר"ח ושניה
בט"ו לראיה זו ושלישית
ב"ו לאחר ראייה מודה רב
דלא קבעה לה וסת ראייה
ראשונה אינה מן המנין. וכן
מכאן בפי' שור שנגמ ד' ה'
ודרבי' נגמ ט"ו בחדש ה'
וט"ו בחדש זה וי"ז בחדש
זה לפלוגתא דהכא אפי' ג'
דהתם קאמר ראה שור ונגמ
[שור ולא נגמ] שור נגמ שור
ולא נגמ שור נגמ נשנה
מועד לסירוגין. אפי' ג' השב.
ליכא לא חדש ולא שבת.
י"ל דהתם תלוי ביוסד
בראייה השוריים. ור"ח
פירש דפלוגתא דהכא מיידי
כגון שראתה בדילוג ג'
שדשיים שונים ושלישית
כענין דילוג שראתה בג'
חדשים ראשונים וקבעה לה
וסת אליבא דרב מותר
תשערי ואיך יום ט"ו לחדש
עשירי ויום ט"ז לחדש י"א
ויום י"ח לחדש י"ב וכן
לעולם בכל ג' בני חדשים.
לבחורא צריכה שמשלש
בדילוג שתרחה בחדש
רביעי יום י"ח כי חדש
הראשון אינו מן המנין
(א) ה"ג חמשים שאחרי כן
יום ט"ו ויום י"ז ויום י"ח
וכן עוד בשלשה שאחרי כן.
ותמיה לפירוש דלמה לא
סגי בג' חדשים לכד
כדפירשתי: זה הוה אסורין
דבחדא זימנא חייש לה.
ותמיה כי שינתה ליום י"ז
למה לא תהא אסורה יום
י"ח בחדש שאחריה דהא
דילגה חדא זימנא וי"ל דלא
חיישין גזי' דילוג בחדא
זימנא: **תובנת**. דרב. נ"ל
דהוה מצו לשגיוו דהכא לא
איירי בקביעות ימי חחדש
אלא מ"סו' לט"ו אפי'
דבלאו הכי משני ליה שארי
למודה שאני: מהו תתימא
כיון דלמודה היא ועקרתה
תרי זימני כו'. לישנא דכיון
קשה לי דה"ל למימר אפי'
דלמודה היא. ונ"ל לפרש
מהו תתימא כיון דלמודה
היא לראות מ"סו' לחדש
לט"ו לחדש ועקרתה בתרי